

Dag 2...

Dag 2...

Synen av mig själv hade fått mig att börja kräkas... Jag förstår inte, jag förstår inte varför jag mår som jag gör, varför jag har alla dessa tankar som ständigt hemsöker mig vart jag än är, varför jag ständigt känner ett sug efter att göra illa mig. Jag har börjat jämföra mitt sug emot andras sockersug, alla dessa feta människors sug efter att få något sött är lika med mitt sug efter att få kasta mig ned för trappen för att förhoppningsvis bryta något. Men som alla feta människor med insikt över sin vikt så står jag över...denna dag.

Jag gick ut för att få friskluft och ventiler lite. Det brukar lugna ned mig att spatsera genom skogen. Dimman hade lagt sig över som ett tjockt täcke och tagit allt ljud med sig, det enda som hördes nu var min fotsteg som en efter en bröt små kvistar och skoningslöst pressade undan alla de färglösa löven. Jag hade saknat ljudet av tystnad, den inre tystnaden. Jag har alltid något att tänka på, var det inte skolarbete så var något annat. Men denna stund, denna sekund så var mina tankar klara och jag kunde uppskatta naturens skönhet. Fastän denna känsla är så kortvarig och sällsynt så är den värd att leva för. Men tog inte länge för tankarna återfann sitt näste inuti mig. Varför stod jag här ensam, mitt i en skog, borta från allt och alla, var det på detta sätt jag ville leva mitt liv. Återigen så fann jag mig hopkrupen, ensam, kall och rädd.

Föräldrarna bråkade igen, fadern hade inte gjort något speciellt idag. Det var deras förlovningsdag och båda betedde sig helt neutrala jämte emot varandra ända fram tills jag tog fram desserten jag hade bakat till dem, det hade blivit något av en tradition sedan jag första gången bakade dem en tårta på en av deras förlovningsdagar. Utan någon förvarning hade fader ställt sig upp och gått, moder hade suttit kvar med tårar i ansiktet. Inge sa något...

Jag valde att ta ut hunden istället för att lida av denna tystnad som ekade innanför husväggarna. Isen hade börjat smälta undan. Jag kunde äntligen se spår av vår sticka fram genom den knaggliga asfalten. Jag tog som vanligt vänster vi första korsning och gick sedan rakt i skogen till mitt träd. Jag kallade det mitt träd för att det var här jag alltid kom när det var oroligt hemma. Bakom trädet stod det ett mindre träd där jag knöt fast hunden, kopplet var långt nog för att hunden skulle kunna roa sig på egen hand medan jag slog kräktes upp bakelsen som jag tio minuter tidigare hade stoppat i mig. Den hade förvandlats från att vara en rosa lite vacker skapelse till en sörja av alla regnbågens färger. Fastän jag kände mig svag i knäna och hjärtat i halsgropen så kunde jag inte ta mig för att gråta, inte en droppe kunde jag få ur mig. Varför ville jag inte gråta, allt som behövde fanns där inom mig. Var det sant att en person endast kunde så pass mycket innan det upphörde. Mina händer började slå emot trädet om, om och om igen. De lämnade röda märken efter sig på trädet. Fastän det stack så fruktansvärt efter varje slag så kunde jag inte sluta. En efter en kom slaget, en efter en kom stickningarna. Min hund hade satt sig bredvid mig, hon gnydde, försökte hon trösta mig?

Jag hörde fotsteg bakom mig. Någon kom gående på grusgången. Jag slutade med vad jag gjorde och satte mig ned på huk för att låtsas att jag lekte med hunden. Blodet rann över min händer längs armarna ned på marken. Det som förut var en samling av färglösa blad var nu en blodröd mark, naken till världen. "Det är

lugnt, allt är över" hörde mig själv viska till Manda medans jag klappade henne.

När människans fotsteg inte längre hördes ställde jag mig upp och gick hem. Väl hemma lindade jag in händerna med gasbindor, plåster och satte på mig ett par vantar så att ifall någon frågade kunde jag alltid svara med att jag frös.

De började bli sent, klockan var redan halv tio. Lillebror låg i min säng och spelade "Destiny" på tv:en medan jag surfade runt efter svar på min religionsläxa. Händerna darrade, de hade börjat svullna. Hade fått byta plåster två gånger sedan händelsen. Fastän jag hade vantar på mig så frös jag om händerna, varför vet jag inte. Hade inte lagt så mycket tanke på varför jag mår som jag mår både ut som invändigt. Det viktiga nu och alltid var att fokusera på skolarbetet, skolarbetet var prio nummer ett. Det var knep som jag har lärt mig genom åren för att hålla demonerna borta ifrån att krypa in och ta över. Brodern frågade varför jag satt och skrev med vantar på händer, vilket jag kvickt och effektivt svarade med att "Jag fryser".

Han hade precis gått ut ifrån mitt rummet och lämnat spelet på "ifall att du vill spela" hade han sagt. "My ass" hade jag tänkt när han stängde dörren, han orkade bara inte spara ned och stänga av...som vanligt. Fast nu var han en riktigt bra och trevlig grabb, skulle troligtvis inte göra en fluga förnär. Även han hade haft det svårt i skolan med vänner och av det lidit med betygen. Men efter lite rådgivning och hemskolning av mig så var han nu tillbaka på benen starkare än någonsin. Jag vet...rådgivning av mig, tanken fick mig att hånle.

Resten av dagen spenderade jag i sängen kramades med min hund.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mish'ee med Poeter.se id #48473 innehar upphovsrätten